

»Vidiš,« je rekel.

To je bila za Hlačarja pohvala, a graja za Capljača. Tegà je bilo sram, obrnil je gobček v steno.

Odslej je hodil Hlačar z očetom na lov.

Nekega večera se je vrnil Godrnjavs brez sina.

»Kje pa je pob?« ga je vprašala Momljačka.

Godrnjavs je šapal tja in sem po brlogu. Nekaj časa je trdo molčal.

»Po svetu ga je gnalo,« je slednjič povedal.

Medvedka si je s šapo zakrila oči.

»Nikoli več ga ne bom videla,« je zajokala.

Capljač je debelo gledal in molčal.

Oče je vedno hitreje hlačal iz kota v kot. Saj je bilo tudi njemu hudo za sinom. Takega ne bo kmalu več imel. Toda solz ni mogel trpeti.

»Ali naj za vedno ostane doma?« je jezno zabrundal. »Še tako nas je preveč.«

Tako je rekel in s pomenljivim pogledom premeril Capljača.

O, da, Capljač je dobro razumel očeta. Hlačar je odšel po svetu. Sam zase bo skrbel. Zdaj bi moral oditi tudi on, Capljač. Saj ni bil nič mlajši od brata. In vendar bi bil najrajši ostal v toplem brlogu. Težko se mu je biló ločiti od matere. (Sl. 2.) Vendar se ni upal katere reči. Biló mu je bridko do solz. Počasi, prav počasi se je odpravljaj na pot.

»Kam pa ti?« si je mati otrla solze.

»Tudi jaz grem po svetu.«

»Ali bom oba hkrati izgubila?« je znova zatarnala Momljačka. »Capljač bi lahko ostal do drugega leta,« je pogledala moža. »Péstoval bo. Ne bom se več sama ubijala z otroki. Saj si videl, kako je biló letos.«

Oče je pogledal ženo, nato sina. Zopet je pobiral podplate po brlogu. Pri tem je nosil gobec nizko pri tleh. Razmišljaj je.

Capljač je bil suhljat, šibek medvedič. Nikoli se ni upal daleč od brloga. Najrajši je čepel le pod lesniko. Ni znal loviti. Bil je neizkušen. Vsaka lisica ga bo prevarila. Ni bil za svet. Zadela ga bo kaka nesreča, ali pa bo revno poginil za lakoto.

»Pa naj ostane,« je odločil Godrnjavs.

Capljač se je s hvaležnim pogledom ozrl po materi.

(Dalje.)

Mirko Kuncič:

Jesenska.

Listje z vej neslišno pada.
Zadnje rože venejo.
Daleč, daleč v tuje kraje
mrzli vetri ženejo
ptičke drobne... Sred polja je
pusto vse in zapuščeno:
šla je čezenj, šla je čezenj
črna žalost z belo ženo.

Mi pa nismo nič potrti:
sonca smo si nalobili
polne koše sred poletja
in ga v srcu dobro skrili.
Za vse dolge zimske dneve
bomo ga dovolj imeli:
v toplih izbah kot spomladi
bomo rajali in peli.

